

SPOON RIVER

EDGAR LEE MASTERS

LEONARD FORSLUND

FORLAGET VANDKUNSTEN

HØJEN VED FLODEN

Hvor er Elmer, Herman, Bert og Tom og Charley –
den vege, den stærke, den sjove, den drukne, den grove –
alle, alle sover de i højen.

En af dem døde i feber,
en indebrændte i en mine,
en blev dræbt i slagsmål,
en døde i fængslet,
en styrtede ned fra broen, mens han sled for kone og børn,
alle, alle sover de, sover de, sover her i højen.

Hvor er Ella, Kate, Mag, Lizzie og Edith –
det milde lille hjerte, den enfoldige sjæl, den støjende, stolte, den lykkelige pige –
alle, alle sover de i højen.

En døde i hemmelig barselseng,
og en fordi hun ikke måtte elske,
en dræbtes af en slyngel i bordellet,
en fordi de hånedes hendes længsel efter lykke,
en blev efter livet i London og Paris
sendt herhjem til sin lille plads hos Ella, Kate og Mag –
alle, alle sover de, sover de, sover her i højen.

Hvor er Onkel Isaac og Tante Emily,
og gamle Towny Kincaid og Sevigne Houghton,
og Major Walker, som kendte de tapre mænd fra revolutionen –
alle, alle sover de i højen.

De sønner, som krigen slog ned, blev bragt hid,
og døtrene, som blev knust af livet,
og de faderløse børn, der græd –
alle, alle sover de, sover de, sover her i højen.

Hvor er den gamle Spillemand Jones,
der spillede med livet i halvfemsindstyve år,
og som stod i regn og blæst med det blottede bryst?
Han drak og kom i slagsmål,
var ligeglad med kone og børn og familie
og tænkte aldrig på guld eller elskov og aldrig på himlen –
åh – han går vel og snakker endnu om fiskeyngelen dengang –
om væddeløbene ved Clarys Grove –
og om hvad gamle Abe Lincoln sagde,
dengang han så ham i Springfield.

Hod Putt

Her ligger jeg begravet
side om side med gamle Bill Piersol.
Han tjente sine penge på forretninger
 med indianerne,
så gik han konkurs
og tjente endnu flere penge ved det.
Jeg selv blev tidligt gammel af slid og fattigdom,
og ved at se på, at gamle Bill og den slags karle
blev rigere og rigere, tog jeg en nat
og plyndrede en ensom rejsende ved Proctor's Grove,
og jeg kom til at slå ham ihjel.
Jeg blev dømt for mord og hængt.
Det var min måde at gå konkurs på.
Vi, der på hver sin måde spillede fallit,
ligger nu fredeligt grav om grav.

Ollie McGee

Har I set ham gå igennem byen,
ham med det gustne ansigt og
 med øjnene fæstet mod jorden?
Det er min mand, som med sin utrolige grusomhed
stjal min ungdom og min skønhed fra mig,
indtil jeg, hæret og med gule tænder,
med knækket stolthed og skamfuld ydmyghed
sank om i graven.
Hvad tror I vel det er, der gnaver i min mands hjerte?
Han husker, hvad jeg var og hvad han gjorde mig til!
Derfor drages han bestandig mod min grav.
Og således er jeg hævnnet i den død,
 som han gav mig.

Fletcher McGee

Minut for minut sled hun kræfterne fra mig,
og time for time slog hun mig ihjel.
Hun tørrede mig ind som en feberhed måne,
der suger jordens safter.
Dagene gik som skygger,
minutterne faldt som stjerner,
hun sled al menneskelighed ud af mit hjerte,
så jeg istedetfor kun havde et hånligt smil tilbage.
Hun blev en klump ler i en billedhuggers hånd,
og mine hemmeligste tanker
 blev modellerende fingre,
der gled over hendes bekymrede pande
og ridsede rynker af smerte.
De lukkede hendes læber og hulede kinderne ud
og lod øjnene sænkes i jammer.
Min sjæl opstod i leret
og kæmpede som syv djævlé.
Men det var ikke min, det var ikke hendes,
hun holdt den fast, men dens vældige kampe
formede det ansigt, hun hadede –
et ansigt, jeg var bange for at se.
Jeg ramlede mod ruderne og rev i hasperne,
jeg gemte mig bort –
så døde hun og hjemsøgte mig – selv i sin død
og jog mig i graven til sidst.